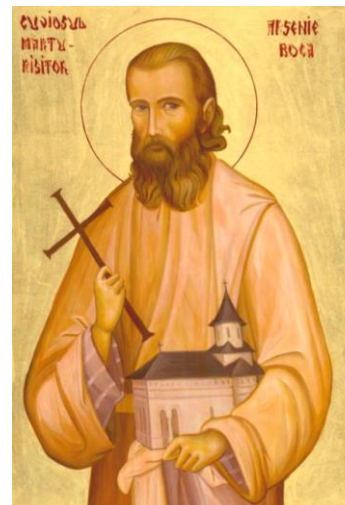

MĂRTURII DESPRE SFÂNTUL ARSENIE BOCA (1910 - †1989)

Mergeam la Părintele Arsenie de obicei cu trenul. Odată când m-am dus am urcat din stația Ucea, iar din stația următoare – Viștea – au urcat două persoane (soț și soție, după cum se vedea). Domnul respectiv s-a așezat lângă mine, unde era loc, iar soția alături. Cum se mai întâmplă în călătorii, eu nu am început nicio discuție, ci am stat rezervați pe tot parcursul drumului. Fiind lângă mine, am observat că a pus o sticlă cu băutură lângă el, pe care o lua din când în când și bea din ea. Mirarea mea a fost că mergând la București, au mers și ei. Luând tramvaiul doi spre Rahova, l-au luat și ei. Eu fiind în autobuzul spre Drăgănescu, au fost și ei. Ajuns eu la Părintele Arsenie, au ajuns și ei. Ajunși acolo, i-am lăsat pe dânșii să-și spună problemele Părintelui Arsenie.

Dar nu au apucat să vorbească că Părintele le-a luat-o înainte și i-a zis lui: *"Măi, tu ai venit fiindcă ai patima băuturii. Mă, i-a zis, să știi că bețivii nu văd Împărăția lui Dumnezeu, nu pentru că nu vor ei, ci pentru că băutura le întunecă mintea și nu pot să înțeleagă rostul mântuirii."*

Sfântul Cuvios
Mărturisitor
Arsenie de la Prislop,
icoană

"Mă", îi zice Părintele, tu și pe drum venind ai băut." El a zis că nu a băut.

"Ba ai băut!" Eu m-am mirat de unde a știut, fiindcă omul a fost lângă mine și am știut că așa a fost, adică a băut.

Altă dată m-am dus la Părintele Arsenie la Drăgănescu. Eram mai mulți: eu și încă vreo 15-20 de persoane, venite din diferite părți, și ni s-a spus să mergem la casa parohială și să-l așteptăm pe Părintele, că va veni să stea de vorbă cu noi. Și așa a fost. Părintele a venit și a început să vorbească cu fiecare. În timpul când Părintele vorbea cu noi, un câine lătra foarte tare și-l deranja pe dânșul când vorbea cu noi. Era câinele pe care îl avea părintele Bunescu la casa parohială a satului Drăgănescu. Câinele era pe lanț și, simțindu-ne pe noi, își făcea datoria. Eu, care-l știam pe Părintele Arsenie că e foarte atent la toate, mă gândeam și-mi ziceam în gând: *"Câinele ăsta face mare gălăgie și până la urmă să nu avem urmări, mai ales Părintele Arsenie"*. Pe când mă frământam cu aceste gânduri, Părintele Arsenie ne lasă și se duce la câine și îi zice: *"Mă, să taci, să nu mai faci gălăgie!"* Câinele a lătrat mai departe. Părintele se duce din nou la câine și îi spune: *"Mă, să taci, că dacă nu eu te fac să taci!"*

dar câinele nu a tăcut nici a doua oară. Atunci Părintele l-a luat de lanț și l-a dus după casa parohială. Părintele s-a întors și imediat a venit și câinele, tot așa pe lanț, cum era înainte, dar tot timpul cât am stat nu i-am mai auzit gura.

Când lucram la serviciu un om m-a supărat mult și-l uram și nu-l puteam ierta. El știa și se ferea de mine. I-am povestit asta Părintelui Arsenie și dânșul mi-a spus: *"Du-te, mă, la el și vorbește cu el despre cazul care-l aveți"*. Am venit acasă și mă frământam și-mi ziceam: *"Cum să mă duc la el și să vorbesc cu el, când mie îmi vine să-i dau în cap"*. Dar l-am ascultat pe Părintele. *"Știi că avem probleme între noi. Te rog să mă ierți!"* Gestul meu l-a șocat și a spus: *"Mă Morare, măcar dacă ar fi toți ca tine..."*

Iar eu mă gândeam și-mi ziceam în gând: *"Asta nu se întâmpla niciodată dacă nu era Părintele Arsenie"*.

Am devenit prieteni și prin toate părțile mă lăuda.

(Gheorghe Morar, Ucea de Sus)

(Părintele Arsenie Boca - un om mai presus de oameni, Editura Agaton)